
Streszczenie doktoratu „Odpowiedzialność indywidualna w Ez 18 w świetle tradycji kapłańskiej i deuteronomicznej” ks. dra Tadeusza Jana Jachyma

Łódzkie Studia Teologiczne 20, 388-389

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Tak zarysowana działalność Prymasa Jana Łaskiego znajduje się w dysertacji doktorskiej ks. Stanisława Grada. Autor chciał ukazać tę postać z perspektywy jego działalności kościelnej – jako ordynariusza archidiecezji gnieźnieńskiej i Prymasa Polski, czyli tego, który w ówczesnym czasie stał na czele Kościoła w Polsce. Konkludując, można powiedzieć, że arcybiskup Jan Łaski był wybitnym dostojnikiem kościelnym swojej epoki, który w życiu osobistym przystawał do działań magnaterii duchownej, a sprawach duszpasterskich widział wady i zalety działania Kościoła i starał się przeprowadzić Kościół w Polsce przez burzliwe dzieje początków reformacji.

STRESZCZENIE DOKTORATU
ODPOWIEDZIALNOŚĆ INDYWIDUALNA W EZ 18
W ŚWIETLE TRADYCJI KAPŁAŃSKIEJ I DEUTERONOMICZNEJ
KS. DRA TADEUSZA JANA JACHYMA

Praca obroniona w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim 22 listopada w 1977 r. Promotorem pracy był ks. prof. dr hab. Lech Stachowiak.

Zagadnienie wyszczególnione w temacie wiąże się z wątpliwością, jaką wzbudziła teza głoszona w XIX i pierwszej połowie XX w., że w czasach starożytnych było całkowicie brak indywidualizmu religijnego, a z nim indywidualnej odpowiedzialności.

Rozprawa doktorska miała za cel rozwiązanie powyższych problemów.

Za podstawę wykonania tego zadania posłużył tekst 18 rozdziału Księgi Ezechiela, najpełniej przedstawiający naukę o osobistej odpowiedzialności jednostki przed Bogiem za dokonane czyny.

Rozdział I pracy – to analiza literacka Ez 18, która doprowadziła do stwierdzeń:

– w obecnym brzmieniu tekstu da się wyróżnić dwa rodzaje literackie harmonizujące ze sobą i następujące po sobie.

– najpierw we wstępie 18, 1–4 – w wierszu 2, to maszał popularny. Prorok przytacza ogólnie powtarzane, na wygnaniu, przysłowie o zielonych winogronach.

– w 18, 5–32 daje Ezechiel pouczenie o jego niesłuszności posługując się Torą proroczą, ujętą w formie dysputy z Izraelem.

Analiza egzegetyczna – II rozdz. pracy – prezentuje pojęcia: grzesznik – sprawiedliwy, tak istotne w formularzach kultycznych i prawniczych w Izraelu.

Z przeprowadzonych badań „pojęć kluczowych” w rozdz. II – grzesznik – sprawiedliwy, a w pierwszej części rozdz. III – „życie” i „śmierć” wynika całość myśli teologicznej 18 rozdz. księgi Ezechiela.

Posługując się formułą z dawnych tradycji etycznych prorok zwraca się do indywidualnego człowieka. I ogłasza „śmierć” grzesznikowi, a „życie” sprawiedliwemu.

W nowych warunkach życia, na wygnaniu i rozproszeniu, Ezechiel promulguje drugi aspekt odpowiedzialności istniejący od początku obok kolektywnego – indywidualną odpowiedzialność.

I w tym tkwi nowość teologicznej treści Ez 18.

Rozdział IV rozprawy to szukanie Sitz im Leben tej prawdy teologicznej Biblii.

Porównanie Tory prorockiej Ez. 18 z tekstami Tradycji kapłańskiej i deuteronomicznej prowadzi do wniosku o wspólnym źródle ich powstania z chwilą zawarcia Przymierza z Jahve.

Występowanie formuł i pojęć wziętych z kultu i Prawa w Ez. 18 może być świadectwem jakiegoś ruchu wśród Izraela na wygnaniu, szukającego dla nowych warunków życia bardziej aktualnej formy zachowania Przymierza.

Wydaje się zatem, że ta nowa orientacja sprawiła, że prorok pod natchnieniem Bożym ogłasza moc obowiązującą, istniejącej od początku obok zbiorowej – zasady odpowiedzialności indywidualnej przed Bogiem.

STRESZCZENIE DOKTORATU

CHRYSTUS I DUCH ŚWIĘTY JAKO ZASADY JEDNOŚCI KOŚCIOŁA.

STUDIUM EKLEZJOLOGII Y. CONGARA

KS. DRA HENRYKA JANUSA

Praca obroniona w Pontificia Università San Tommaso d'Aquino w Rzymie 6 czerwca 1972 r. Promotorem pracy był o. Benedykt Lemeer OP.

Praca składa się z trzech rozdziałów. Pierwszy opisuje pojęcie Kościoła wg Yvesa Congara, drugi jest *zatytułowany* *Chrystus jako zasada jedności Kościoła*, a trzeci *Duch Święty jako zasada jedności Kościoła*. W pierwszym rozdziale autor podkreśla, że wg Congara pojęcie Kościoła ma charakter dynamiczny. Kościół znajduje się w stanie drogi między dwiema paruzjami Chrystusa. Ten fakt decyduje o strukturze Kościoła, jest zwrócony ku przeszłości, czerpiąc z Chrystusa Wcielonego, a także ku eschatologii, która w stanie zaczątkowym jest już w nim obecna. I wobec tego w strukturze Kościoła objawia się pewna dwoistość. Spojrzenie ku Chrystusowi Wcielonemu określa charakter Kościoła jako zespołu środków zbawczych.

I tak mamy w Kościele aspekt instytucjonalny. Z drugiej strony zwrócenie się ku eschatologii oznacza, że Kościół stanowi już teraz antycypację stanu końcowego. Congar, rozróżniając te dwa aspekty, nie przyjmuje jednak realnej różnicy między nimi w sensie istnienia Kościoła widzialnego i niewidzialnego. Są to różne aspekty tej samej rzeczywistości, która stanowi instytucję i wspólnotę życia.